

Arrest

nr. 268 130 van 11 februari 2022
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 X

Wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HERSENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Salvadoraans staatsburger. U bent op 18 december 2007 geboren in San Salvador. U hebt uw land van herkomst verlaten op 22 juli 2019 in het gezelschap van uw ouders, (...) en (...), uw jongere broer (...) en uw jongere zus (...).

Op 31 juli 2019 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 5 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 29 mei 2020 dienden uw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 28 januari 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 februari 2021 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer en uw zus deden hetzelfde. U vreest dat er in El Salvador iets met u zou kunnen gebeuren omwille van de problemen die uw ouders vroeger gekend hebben. Nog zegt u dat u bij sport op school geen gebruik mocht maken van het rugnummer achttien, omdat dat het getal van een bende is. Daarnaast verwijst u naar de onveiligheid en de veel voorkomende criminaliteit in uw land van herkomst. Uw moeder verklaart dat ze vreest dat u ingelijfd zal worden door een bende, zoals met meisjes in El Salvador zou gebeuren wanneer ze aantrekkelijk gevonden worden door bendeleden.

Uw broer verklaart dat de bende Mara Salvatrucha (MS), die uw ouders voorheen bedreigd had, nog steeds naar uw vader op zoek is. Ze zouden drie keer bij uw grootmoeder van moederskant naar uw vader gevraagd hebben. De laatste keer was op 19 december 2020. Via uw grootmoeder zouden ze ook het hele gezin met de dood bedreigd hebben. Uw broer vreest vermoord te worden door de bende omwille van de vroegere problemen van uw ouders. Uw moeder verklaart dat ze vreest dat uw broer ingelijfd zal worden door een bende.

Uw zus (...) haalt aan dat ze niet naar El Salvador kan terugkeren omwille van de coronapandemie. Daarnaast verklaart uw moeder dat (...) in El Salvador vermoord zou worden omwille van de vroegere problemen van uw ouders. Uw moeder verwijst net als uw broer naar de bedreigingen die de bende Mara Salvatrucha na jullie vertrek zou hebben geuit.

U legde uw paspoort neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Uw broer en uw zus legden eveneens hun paspoort neer. Daarnaast legde uw broer de volgende documenten neer om jullie verzoeken om internationale bescherming te ondersteunen: een getuigenis van een leerkracht alfabetisering over uw ouders, afgegeven op 11 februari 2021, met een kopie van de identiteitskaart van deze leerkracht, een getuigenis van uw leerkracht van het zesde leerjaar, zonder datum, een getuigenis van de leerkracht van (...), afgegeven op 10 februari 2021, twee getuigenissen van de schooldirecteur van de gemeentelijke school in Lantin, afgegeven op 12 februari 2021 en op 29 september 2021, een inschrijvingsbewijs op uw naam, uitgegeven op 29 september 2021, een brief van uw grootmoeder van moederszijde, afgegeven op 1 juni 2020, een klacht bij de politie in El Salvador, afgegeven op 20 december 2020, een attest van de burgemeester van Colon, jullie woonplaats in El Salvador, afgegeven op 15 februari 2021, een attest van jullie school in El Salvador op naam van u, uw broer en uw zus, afgegeven op 15 februari 2021, een attest van dezelfde school op naam van (...) afgeven op 15 februari 2021, een zelfde attest op naam van uw broer (...), afgegeven op 15 februari 2021 en een zelfde attest op uw naam, 15 februari 2021, en een psychologisch attest op naam van uw broer, afgegeven op 8 april 2021. Na het persoonlijk onderhoud maakte uw moeder via de advocaat nog een reeks internetlinks over de veiligheidssituatie in El Salvador over om jullie verzoeken om internationale bescherming te ondersteunen. Daarnaast maakte ze opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhaalden in hun verzoek van 31 juli 2019, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

U, uw broer en uw moeder verwijzen namelijk naar de problemen die uw ouders, die een school hadden, kenden met de bende. Jullie stellen dat uw vader geslagen werd (CGVS 2111003, p. 5; CGVS 2111003C, p. 8; CGVS 2111003D, p. 6-7). Het CGVS en de RVV oordeelden echter dat deze problemen niet geloofwaardig waren. Er kon bijgevolg geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid.

Uw broer en uw moeder verklaren daarnaast dat er ook na jullie vertrek in El Salvador problemen waren met de bende Mara Salvatrucha. Zo werd uw grootmoeder van moederszijde drie keer door de bende benaderd omdat ze uw vader nog steeds zochten. Ze bedreigden ook het hele gezin. De laatste keer toonde één van de bendeleden een wapen aan uw grootmoeder, waarna ze klacht indiende bij de politie (CGVS 2111003C, p. 6-7; CGVS 2111003D, p. 5-6). Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de initiële problemen van uw ouders met deze bende, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen over deze gebeurtenissen die er het gevolg van zouden zijn (CGVS 2111003C, p. 6-7; CGVS 2111003D, p. 5-6). Hieruit kan dus geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De brief van uw grootmoeder in dit verband (document 7) is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen deze vaststelling. Immers, het is geen officieel document, maar slechts haar geschreven versie van de feiten. Uw grootmoeder kan in uw verzoek om internationale bescherming echter bezwaarlijk beschouwd worden als een objectieve bron. Bovendien zijn de verklaringen van uw grootmoeder niet volledig coherent met wat uw broer en uw moeder hierover verklaren. Uw moeder verklaart immers dat het hele gezin gezocht en bedreigd wordt (CGVS 2111003D, p. 5-6), terwijl uw grootmoeder in haar brief enkel stelt dat uw vader gezocht werd (document 7, vertaling). Daarbij zegt uw broer dat uw grootmoeder tegen de bedreiger zei dat uw vader naar België was gegaan (CGVS 2111003C, p. 6), maar uit uw grootmoeders brief blijkt dat ze beweerde niet te weten waar uw vader was (document 7, vertaling). Deze tegenstrijdigheden doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over deze gebeurtenissen. Tegelijkertijd wordt ze de bewijswaarde van de brief nog verder teniet gedaan. Uw moeder maakt wat dit betreft wel een opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer. Ze stelt dat (...) niet zei dat uw grootmoeder informatie gaf over de verblijfplaatsen van de familie. Integendeel, niemand mag weten waar jullie zijn. Uw moeder was echter niet aanwezig bij het persoonlijk onderhoud van uw broer. Deze post factum bewering over iets waar ze niet bij was, kan dus niet opwegen tegen de waarheidsgetrouwheid van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ook de klacht die uw grootmoeder zou hebben ingediend bij de politie (document 8) biedt onvoldoende steun om de geloofwaardigheidsproblemen te herstellen. Documenten hebben in het kader van een verzoek om internationale bescherming immers enkel het vermogen om een intrinsiek plausibel en geloofwaardig relaas – in casu niet het geval - kracht bij te zetten. Daarenboven blijkt dat de klacht qua vorm niet consistent is en wisselt tussen eerste en derde persoon enkelvoud. Ook de werkwoordstijden zijn niet correct gebruikt (document 8, vertaling). Bovendien is de klacht op de zelfde punten strijdig met de verklaringen van uw moeder en van uw broer als de brief van uw grootmoeder. Al deze elementen doen in grote mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Nog zegt u dat u bij sport op school geen gebruik mocht maken van het rugnummer achttien (CGVS 2111003, p. 6). Uit u verklaringen blijkt dat uw leerkracht u aanraadt een ander nummer te nemen, omdat achttien het getal van een bende is, waarna u een ander nummer koos. Uit deze gebeurtenis kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, gezien ze onvoldoende zwaarwichtig is.

Uw moeder verklaart dat ze vreest dat u ingelijfd zal worden door een bende, zoals met meisjes in El Salvador zou gebeuren wanneer ze aantrekkelijk gevonden worden door bendeleden (CGVS 2111003D, p. 6). Hier moet opgemerkt dat u deze vrees zelf niet aanhaalt (CGVS 2111003, p. 6-7). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Bovendien haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat u dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Ze verklaart enkel dat het een wijdverbreid fenomeen is in El Salvador (CGVS 2111003D, p. 6). Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.

Uw moeder vreest nog dat ook uw broer door een bende zou worden ingelijfd. Ze vreest dat hij drugs voor hen zou moeten verkopen, iemand zou moeten vermoorden of bendeleden zou moeten waarschuwen als de politie kwam. De bende zou hem ook kunnen vermoorden (CGVS 2111003D, p. 7). Ook hier moet in eerste instantie opgemerkt dat uw broer zelf niet spreekt over een vrees ingelijfd te worden door een bende (CGVS 2111003C, p. 6-8). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Uw broer werd ook nooit benaderd door een bende. Uw moeder verklaart wel dat hij nooit buiten kwam (CGVS 2111003D, p. 7), maar naast de erg algemene opmerking dat het in uw land van herkomst bijna zeker is dat uw broer ingelijfd zou worden (CGVS 2111003D, p. 7), haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat uw broer dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf),

blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst u naar de onveiligheid en de veel voorkomende criminaliteit in uw land van herkomst (CGVS 2111003, p. 6). Wat dit betreft merkt het CGVS het volgende op: Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Daarnaast haalt uw zus (...) aan dat er veel coronabesmettingen zijn in El Salvador (vragenlijst kinderen jonger dan zes jaar, Dienst Vreemdelingenzaken, 2111003D). Hier moet opgemerkt worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoot.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u en uw broer en uw zus neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten ondersteunen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. De getuigenissen van Belgische leerkrachten en scholen tonen aan dat u, uw broer, uw zus en uw ouders moeite doen om school te lopen en om jullie te integreren. Dergelijke integratie houdt echter geen verband met een mogelijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador.

Het attest van de burgemeester van Colon stelt dat u en uw gezin jullie woonplaats hebben verlaten omwille van verschillende redenen, voornamelijk omwille van bedreigingen en gevaar (document 9, vertaling). Dat het document niet meer specifiek vermeldt welke problemen jullie zouden hebben gehad, maar slechts in algemene verwoordingen naar bedreigingen en gevaar verwijst, doet afbreuk aan de bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de datum (15 februari 2021) en uit de verwijzing naar jullie vlucht naar België en naar het CGVS duidelijk dat dit stuk puur is opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het eens te meer aan bewijswaarde inboet. Dit document biedt dus geen steun voor jullie verklaarde problemen met de Mara Salvatrucha en kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Als bijlage bij dit document worden misdaadcijfers toegevoegd. De weergegeven cijfers worden in deze beslissing niet betwist, maar deze informatie sluit aan bij de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt niet dat het toekennen van internationale bescherming nodig is puur op basis van de voorkomende criminaliteit in El Salvador. Jullie moeten jullie nood aan internationale bescherming concreet aantonen en blijven wat dat betreft in gebreke.

Uit de brief van uw school, waarin u, uw broer en uw zus vermeld worden, blijkt dan weer dat jullie bedreigd werden en dat jullie problemen met de broers en / of zussen van uw vader hadden (document 10, vertaling). Ook dat strookt niet met jullie verklaringen dat jullie enkel problemen met de maras hadden (CGVS 2111003C, p. 8, CGVS 2111003D, p. 4-7). Deze tegenstrijdig doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en aan de bewijswaarde van het document. Bovendien is ook dit document opgesteld vlak na de beslissing van de RVV in de zaak van uw ouders en vlak voor het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming, zodat ook hier blijkt dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek. De bewijswaarde wordt zo nog verder aangetast. Ook dit document blijkt dus onvoldoende bewijskrachtig om steun te bieden voor jullie verklaringen.

Wat betreft de attesten van school, één op uw naam en eenzelfde attest voor uw broer en voor uw zus, moet eveneens opgemerkt dat er enkel in heel algemene verwoordingen gewag wordt gemaakt van bedreigingen ten aanzien van de familie (document 11, vertaling). Deze algemeenheid vermindert de bewijswaarde van deze documenten. Daarnaast moet opgemerkt dat een school niet de autoriteit heeft om eventuele klachten of problemen van (ouders van) leerlingen buiten het schoolleven te attesteren. Ook dat vermindert de bewijswaarde van deze stukken. Nog blijkt ook hier dat de attesten opgesteld zijn vlak na de beslissing van de RVV in de zaak van uw ouders en vlak voor het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming. Ook deze documenten zijn dus louter opgesteld met het oog op uw verzoek, zodat de bewijswaarde nog verder aangetast wordt. Ook deze stukken bieden dus onvoldoende steun voor jullie verklaringen.

Het psychologisch attest op naam van uw broer, tot slot, kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Hieruit blijkt dat uw broer psychologische begeleiding nodig had na het overlijden van zijn overgrootmoeder en na de geboorte van uw zus, wat strookt met zijn verklaringen (CGVS 2111003C, p. 6). Uit uw broers verklaringen blijkt echter dat hij drie maanden in behandeling was (CGVS 2111003C, p. 6), terwijl het attest gewag maakt van een behandeling van meer dan drie jaar (document 12, vertaling). Deze tegenstrijdigheid vermindert de bewijswaarde van het document. Het document maakt verder gewag van de moeilijkheden die uw broer zou hebben gekend en bevat een lijst aanbevelingen. Het wordt in deze beslissing niet betwist dat uw broer psychologische problemen kende en dat hij daarvoor in behandeling was. Evenwel kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, temeer gezien blijkt dat uw broer hiervoor in El Salvador behandeld werd. Nog verwijst het attest naar de algemene situatie in El Salvador en naar de verklaring van uw ouders dat ze bedreigd werden en dat ze daarom het land zouden gaan verlaten. Gezien het attest enkel verwijst naar de algemene situatie, wat niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, en naar de verklaringen van uw ouders over hun problemen, die niet geloofwaardig waren, kan ook dit document geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Bovendien is dit document opgesteld op 8 april 2021, bijna twee jaar na jullie vertrek uit El Salvador. Het is dus ook opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het nog verder aan bewijswaarde inboet.

De internetlinks die uw moeder na het persoonlijk onderhoud via uw advocaat doorstuurt, houden geen verband met jullie persoonlijke situatie. De artikels en beelden vormen een illustratie van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador, die, zo blijkt hierboven, niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Zo corrigeert uw moeder de spellingswijze van de naam van jullie vroegere school en stelt ze dat uw broer in de tweede klas zat toen jullie het land verlieten. Deze elementen hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie en kunnen er dan ook niets aan veranderen. Nog verklaart ze dat uw broer twee gebeurtenissen verwarde die zijn vader waren overkomen. Niet alleen heeft dit element geen betrekking op bovenstaande argumentatie, ook werd er al in het verzoek van uw ouders geoordeeld dat deze gebeurtenissen niet geloofwaardig waren. Bijgevolg kan deze aangepaste weergave over deze gebeurtenissen niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Salvadoraans staatsburger. U bent op 21 december 2010 geboren in San Salvador. U hebt uw land van herkomst verlaten op 22 juli 2019 in het gezelschap van uw ouders, (...) en (...), uw oudere zus (...) en uw jongere zus (...).

Op 31 juli 2019 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 5 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 29 mei 2020 dienden uw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 28 januari 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 februari 2021 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw twee zussen deden hetzelfde. U verklaart dat de bende Mara Salvatrucha (MS), die uw ouders voorheen bedreigd had, nog steeds naar uw vader op zoek is. Ze zouden drie keer bij uw grootmoeder van moederskant naar uw vader gevraagd hebben. De laatste keer was op 19 december 2020. Via uw grootmoeder zouden ze ook het hele gezin met de dood bedreigd hebben. U vreest vermoord te worden door de bende omwille van de vroegere problemen van uw ouders. Uw moeder verklaart dat ze vreest dat u ingelijfd zal worden door een bende.

Uw zus (...) vreest dat er in El Salvador iets met haar zou kunnen gebeuren omwille van de problemen die uw ouders vroeger gekend hebben. Nog zegt zij dat ze bij sport op school geen gebruik mocht maken van het rugnummer achttien, omdat dat het getal van een bende is. Daarnaast verwijst ze naar de onveiligheid en de veel voorkomende criminaliteit in uw land van herkomst. Uw moeder verklaart dat ze vreest dat uw zus ingelijfd zal worden door een bende, zoals met meisjes in El Salvador zou gebeuren wanneer ze aantrekkelijk gevonden worden door bendeleden.

Uw zus (...) haalt aan dat ze niet naar El Salvador kan terugkeren omwille van de coronapandemie. Daarnaast verklaart uw moeder dat (...) in El Salvador vermoord zou worden omwille van de vroegere

problemen van uw ouders. Uw moeder verwijst net als u naar de bedreigingen die de bende Mara Salvatrucha na jullie vertrek zou hebben geuit.

U legde uw paspoort neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Uw zussen legden eveneens hun paspoort neer. Daarnaast legde u de volgende documenten neer om jullie verzoeken om internationale bescherming te ondersteunen: een getuigenis van een leerkracht alfabetisering over uw ouders, afgegeven op 11 februari 2021, met een kopie van de identiteitskaart van deze leerkracht, een getuigenis van uw zus' leerkracht van het zesde leerjaar, zonder datum, een getuigenis van de leerkracht van (...), afgegeven op 10 februari 2021, twee getuigenissen van de schooldirecteur van de gemeentelijke school in Lantin, afgegeven op 12 februari 2021 en op 29 september 2021, een inschrijvingsbewijs op uw zus' naam, uitgegeven op 29 september 2021, een brief van uw grootmoeder van moederszijde, afgegeven op 1 juni 2020, een klacht bij de politie in El Salvador, afgegeven op 20 december 2020, een attest van de burgemeester van Colon, jullie woonplaats in El Salvador, afgegeven op 15 februari 2021, een attest van jullie school in El Salvador op naam van u, en uw twee zussen, afgegeven op 15 februari 2021, een attest van dezelfde school op naam van (...) afgeven op 15 februari 2021, een zelfde attest op uw naam, afgegeven op 15 februari 2021 en een zelfde attest op naam van uw zus (...), 15 februari 2021, en een psychologisch attest op uw naam, afgegeven op 8 april 2021. Na het persoonlijk onderhoud maakte uw moeder via de advocaat nog een reeks internetlinks over de veiligheidssituatie in El Salvador over om jullie verzoeken om internationale bescherming te ondersteunen. Daarnaast maakte ze opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde elementen als diegene aangehaald door uw zus (...) baseert. Aangezien in het verzoek om internationale bescherming van uw zus een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw zus luidt als volgt:

"Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhaalden in hun verzoek van 31 juli 2019, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

U, uw broer en uw moeder verwijzen namelijk naar de problemen die uw ouders, die een school hadden, kenden met de bendes. Jullie stellen dat uw vader geslagen werd (CGVS 2111003, p. 5; CGVS 2111003C, p. 8; CGVS 2111003D, p. 6-7). Het CGVS en de RvV oordeelden echter dat deze problemen niet geloofwaardig waren. Er kon bijgevolg geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid.

Uw broer en uw moeder verklaren daarnaast dat er ook na jullie vertrek in El Salvador problemen waren met de bende Mara Salvatrucha. Zo werd uw grootmoeder van moederszijde drie keer door de bende benaderd omdat ze uw vader nog steeds zochten. Ze bedreigden ook het hele gezin. De laatste keer toonde één van de bendeleden een wapen aan uw grootmoeder, waarna ze klacht indiende bij de politie (CGVS 2111003C, p. 6-7; CGVS 2111003D, p. 5-6). Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de initiële problemen van uw ouders met deze bende, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen over deze gebeurtenissen die er het gevolg van zouden zijn (CGVS 2111003C, p. 6-7; CGVS 2111003D, p. 5-6). Hieruit kan dus geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De brief van uw grootmoeder in dit verband (document 7) is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen deze vaststelling. Immers, het is geen officieel document, maar slechts haar geschreven versie van de feiten. Uw grootmoeder kan in uw verzoek om internationale bescherming echter bezwaarlijk beschouwd worden als een objectieve bron. Bovendien zijn de verklaringen van uw grootmoeder niet volledig coherent met wat uw broer en uw moeder hierover verklaren. Uw moeder verklaart immers dat het hele gezin gezocht en bedreigd wordt (CGVS 2111003D, p. 5-6), terwijl uw grootmoeder in haar brief enkel stelt dat uw vader gezocht werd (document 7, vertaling). Daarbij zegt uw broer dat uw grootmoeder tegen de bedreiger zei dat uw vader naar België was gegaan (CGVS 2111003C, p. 6), maar uit uw grootmoeders brief blijkt dat ze beweerde niet te weten waar uw vader was (document 7, vertaling). Deze tegenstrijdigheden doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over deze gebeurtenissen. Tegelijkertijd wordt ze de bewijswaarde van de brief nog verder teniet gedaan. Uw moeder maakt wat dit betreft wel een opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer. Ze stelt dat (...) niet zei dat uw grootmoeder informatie gaf over de verblijfplaatsen van de familie. Integendeel, niemand mag weten waar jullie zijn. Uw moeder was echter niet aanwezig bij het persoonlijk onderhoud van uw broer. Deze post factum bewering over iets waar ze niet bij was, kan dus niet opwegen tegen de waarheidsgetrouwheid van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ook de klacht die uw grootmoeder zou hebben ingediend bij de politie (document 8) biedt onvoldoende steun om de geloofwaardigheidsproblemen te herstellen. Documenten hebben in het kader van een verzoek om internationale bescherming immers enkel het vermogen om een intrinsiek plausibel en geloofwaardig relaas – in casu niet het geval - kracht bij te zetten. Daarenboven blijkt dat de klacht qua vorm niet consistent is en wisselt tussen eerste en derde persoon enkelvoud. Ook de werkwoordstijden zijn niet correct gebruikt (document 8, vertaling). Bovendien is de klacht op de zelfde punten strijdig met de verklaringen van uw moeder en van uw broer als de brief van uw grootmoeder. Al deze elementen doen in grote mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Nog zegt u dat u bij sport op school geen gebruik mocht maken van het rugnummer achttien (CGVS 2111003, p. 6). Uit u verklaringen blijkt dat uw leerkracht u aanraadde een ander nummer te nemen, omdat achttien het getal van een bende is, waarna u een ander nummer koos. Uit deze gebeurtenis kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, gezien ze onvoldoende zwaarwichtig is.

Uw moeder verklaart dat ze vreest dat u ingelijfd zal worden door een bende, zoals met meisjes in El Salvador zou gebeuren wanneer ze aantrekkelijk gevonden worden door bendeleden (CGVS 2111003D, p. 6). Hier moet opgemerkt dat u deze vrees zelf niet aanhaalt (CGVS 2111003, p. 6-7). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Bovendien haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat u dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Ze verklaart enkel dat het een wijdverbreid fenomeen is in El Salvador (CGVS 2111003D, p. 6). Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.

Uw moeder vreest nog dat ook uw broer door een bende zou worden ingelijfd. Ze vreest dat hij drugs voor hen zou moeten verkopen, iemand zou moeten vermoorden of bendeleden zou moeten waarschuwen als de politie kwam. De bende zou hem ook kunnen vermoorden (CGVS 2111003D, p. 7). Ook hier moet in eerste instantie opgemerkt dat uw broer zelf niet spreekt over een vrees ingelijfd te worden door een bende (CGVS 2111003C, p. 6-8). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Uw broer werd ook nooit benaderd door een bende. Uw moeder verklaart wel dat hij nooit buiten kwam (CGVS 2111003D, p. 7), maar naast de erg algemene opmerking dat het in uw land van

herkomst bijna zeker is dat uw broer ingelijfd zou worden (CGVS 2111003D, p. 7), haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat uw broer dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst u naar de onveiligheid en de veel voorkomende criminaliteit in uw land van herkomst (CGVS 2111003, p. 6). Wat dit betreft merkt het CGVS het volgende op: Overeenkomstig artikel 48/4,

§2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Daarnaast haalt uw zus (...) aan dat er veel coronabesmettingen zijn in El Salvador (vragenlijst kinderen jonger dan zes jaar, Dienst Vreemdelingenzaken, 2111003D). Hier moet opgemerkt worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig is. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoont.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u en uw broer en uw zus neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten ondersteunen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. De getuigenissen van Belgische leerkrachten en scholen tonen aan dat u, uw broer, uw zus en uw ouders moeite doen om school te lopen en om jullie te integreren. Dergelijke integratie houdt echter geen verband met een mogelijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador.

Het attest van de burgemeester van Colon stelt dat u en uw gezin jullie woonplaats hebben verlaten omwille van verschillende redenen, voornamelijk omwille van bedreigingen en gevaar (document 9, vertaling). Dat het document niet meer specifiek vermeldt welke problemen jullie zouden hebben gehad, maar slechts in algemene verwoordingen naar bedreigingen en gevaar verwijst, doet afbreuk aan de bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de datum (15 februari 2021) en uit de verwijzing naar jullie vlucht naar België en naar het CGVS duidelijk dat dit stuk puur is opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het eens te meer aan bewijswaarde inboet. Dit document biedt dus geen steun voor jullie verklaarde problemen met de Mara Salvatrucha en kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Als bijlage bij dit document worden misdaadcijfers toegevoegd. De weergegeven cijfers worden in deze beslissing niet betwist, maar deze informatie sluit aan bij de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt niet dat het toekennen van internationale bescherming nodig is puur op basis van de voorkomende criminaliteit in El Salvador. Jullie moeten jullie nood aan internationale bescherming concreet aantonen en blijven wat dat betreft in gebreke.

Uit de brief van uw school, waarin u, uw broer en uw zus vermeld worden, blijkt dan weer dat jullie bedreigd werden en dat jullie problemen met de broers en / of zussen van uw vader hadden (document 10, vertaling). Ook dat strookt niet met jullie verklaringen dat jullie enkel problemen met de maras hadden (CGVS 2111003C, p. 8, CGVS 2111003D, p. 4-7). Deze tegenstrijdig doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en aan de bewijswaarde van het document. Bovendien is ook dit document opgesteld vlak na de beslissing van de RvV in de zaak van uw ouders en vlak voor het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming, zodat ook hier blijkt dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek. De bewijswaarde wordt zo nog verder aangetast. Ook dit document blijkt dus onvoldoende bewijskrachtig om steun te bieden voor jullie verklaringen.

Wat betreft de attesten van school, één op uw naam en eenzelfde attest voor uw broer en voor uw zus, moet eveneens opgemerkt dat er enkel in heel algemene verwoordingen gewag wordt gemaakt van bedreigingen ten aanzien van de familie (document 11, vertaling). Deze algemeenheid vermindert de bewijswaarde van deze documenten. Daarnaast moet opgemerkt dat een school niet de autoriteit heeft om eventuele klachten of problemen van (ouders van) leerlingen buiten het schoolleven te attesteren. Ook dat vermindert de bewijswaarde van deze stukken. Nog blijkt ook hier dat de attesten opgesteld zijn vlak na de beslissing van de RVV in de zaak van uw ouders en vlak voor het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming. Ook deze documenten zijn dus louter opgesteld met het oog op uw verzoek, zodat de bewijswaarde nog verder aangetast wordt. Ook deze stukken bieden dus onvoldoende steun voor jullie verklaringen.

Het psychologisch attest op naam van uw broer, tot slot, kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Hieruit blijkt dat uw broer psychologische begeleiding nodig had na het overlijden van zijn overgrootmoeder en na de geboorte van uw zus, wat strookt met zijn verklaringen (CGVS 2111003C, p. 6). Uit uw broers verklaringen blijkt echter dat hij drie maanden in behandeling was (CGVS 2111003C, p. 6), terwijl het attest gewag maakt van een behandeling van meer dan drie jaar (document 12, vertaling). Deze tegenstrijdigheid vermindert de bewijswaarde van het document. Het document maakt verder gewag van de moeilijkheden die uw broer zou hebben gekend en bevat een lijst aanbevelingen. Het wordt in deze beslissing niet betwist dat uw broer psychologische problemen kende en dat hij daarvoor in behandeling was. Evenwel kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, temeer gezien blijkt dat uw broer hiervoor in El Salvador behandeld werd. Nog verwijst het attest naar de algemene situatie in El Salvador en naar de verklaring van uw ouders dat ze bedreigd werden en dat ze daarom het land zouden gaan verlaten. Gezien het attest enkel verwijst naar de algemene situatie, wat niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, en naar de verklaringen van uw ouders over hun problemen, die niet geloofwaardig waren, kan ook dit document geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Bovendien is dit document opgesteld op 8 april 2021, bijna twee jaar na jullie vertrek uit El Salvador. Het is dus ook opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het nog verder aan bewijswaarde inboet.

De internetlinks die uw moeder na het persoonlijk onderhoud via uw advocaat doorstuurt, houden geen verband met jullie persoonlijke situatie. De artikels en beelden vormen een illustratie van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador, die, zo blijkt hierboven, niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Zo corrigeert uw moeder de spellingswijze van de naam van jullie vroegere school en stelt ze dat uw broer in de tweede klas zat toen jullie het land verlieten. Deze elementen hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie en kunnen er dan ook niets aan veranderen. Nog verklaart ze dat uw broer twee gebeurtenissen verwarde die zijn vader waren overkomen. Niet alleen heeft dit element geen betrekking op bovenstaande argumentatie, ook werd er al in het verzoek van uw ouders geoordeeld dat deze gebeurtenissen niet geloofwaardig waren. Bijgevolg kan deze aangepaste weergave over deze gebeurtenissen niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de derde verzoekende partij als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens de verklaringen die uw moeder als uw vertegenwoordigster aflegde, bent u een Salvadoraans staatsburger. U bent op 19 mei 2015 geboren in San Salvador. U hebt uw land van herkomst verlaten op 22 juli 2019 in het gezelschap van uw ouders, (...) en (...), uw broer (...) en uw zus (...).

Op 31 juli 2019 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 5 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 29 mei 2020 dienden uw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 28 januari 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 februari 2021 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer en uw zus deden hetzelfde. U haalt aan dat u niet naar El Salvador kan terugkeren omwille van de coronapandemie. Daarnaast verklaart uw moeder dat u in El Salvador vermoord zou worden omwille van de vroegere problemen van uw ouders. Uw moeder verwijst net als uw broer naar de bedreigingen die de bende Mara Salvatrucha na jullie vertrek zou hebben geuit.

Uw zus (...) vreest dat er in El Salvador iets met haar zou kunnen gebeuren omwille van de problemen die uw ouders vroeger gekend hebben. Nog zegt ze dat ze bij sport op school geen gebruik mocht maken van het rugnummer achttien, omdat dat het getal van een bende is. Daarnaast verwijst ze naar de onveiligheid en de veel voorkomende criminaliteit in uw land van herkomst. Uw moeder verklaart dat ze vreest dat uw zus ingelijfd zal worden door een bende, zoals met meisjes in El Salvador zou gebeuren wanneer ze aantrekkelijk gevonden worden door bendeleden.

Uw broer verklaart dat de bende Mara Salvatrucha (MS), die uw ouders voorheen bedreigd had, nog steeds naar uw vader op zoek is. Ze zouden drie keer bij uw grootmoeder van moederskant naar uw vader gevraagd hebben. De laatste keer was op 19 december 2020. Via uw grootmoeder zouden ze ook het hele gezin met de dood bedreigd hebben. Uw broer vreest vermoord te worden door de bende omwille van de vroegere problemen van uw ouders. Uw moeder verklaart dat ze vreest dat uw broer ingelijfd zal worden door een bende.

U legde uw paspoort neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Uw broer en uw zus legden eveneens hun paspoort neer. Daarnaast legde uw broer de volgende documenten neer om jullie verzoeken om internationale bescherming te ondersteunen: een getuigenis van een leerkracht alfabetisering over uw ouders, afgegeven op 11 februari 2021, met een kopie van de identiteitskaart van deze leerkracht, een getuigenis van uw leerkracht van het zesde leerjaar, zonder datum, een getuigenis van uw leerkracht, afgegeven op 10 februari 2021, twee getuigenissen van de schooldirecteur van de gemeentelijke school in Lantin, afgegeven op 12 februari 2021 en op 29 september 2021, een inschrijvingsbewijs op uw zus' naam, uitgegeven op 29 september 2021, een brief van uw grootmoeder van moederszijde, afgegeven op 1 juni 2020, een klacht bij de politie in El Salvador, afgegeven op 20 december 2020, een attest van de burgemeester van Colon, jullie woonplaats in El Salvador, afgegeven op 15 februari 2021, een attest van jullie school in El Salvador op naam van u, uw broer en uw zus, afgegeven op 15 februari 2021, een attest van dezelfde school op uw naam, afgeven op 15 februari 2021, een zelfde attest op naam van uw broer (...), afgegeven op 15 februari 2021 en een zelfde attest op naam van uw zus (...), afgegeven op 15 februari 2021, en een psychologisch attest op naam van uw broer, afgegeven op 8 april 2021. Na het persoonlijk onderhoud maakte uw moeder via de advocaat nog een reeks internetlinks over de veiligheidssituatie in El Salvador over om jullie verzoeken om internationale bescherming te ondersteunen. Daarnaast maakte ze opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd u versoond van het onderhoud op het CGVS en werd uw moeder toegelaten u te vertegenwoordigen. Daarnaast heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die uw moeder voor u aflegde en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde elementen als diegene aangehaald door uw zus (...) baseert. Aangezien in het verzoek om internationale bescherming van uw zus een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw zus luidt als volgt:

"Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhaalden in hun verzoek van 31 juli 2019, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

U, uw broer en uw moeder verwijzen namelijk naar de problemen die uw ouders, die een school hadden, kenden met de bendes. Jullie stellen dat uw vader geslagen werd (CGVS 2111003, p. 5; CGVS 2111003C, p. 8; CGVS 2111003D, p. 6-7). Het CGVS en de RVV oordeelden echter dat deze problemen niet g

Uw broer en uw moeder verklaren daarnaast dat er ook na jullie vertrek in El Salvador problemen waren met de bende Mara Salvatrucha. Zo werd uw grootmoeder van moederszijde drie keer door de bende benaderd omdat ze uw vader nog steeds zochten. Ze bedreigden ook het hele gezin. De laatste keer toonde één van de bendeleden een wapen aan uw grootmoeder, waarna ze klacht indiende bij de politie (CGVS 2111003C, p. 6-7; CGVS 2111003D, p. 5-6). Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de initiële problemen van uw ouders met deze bende, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen over deze gebeurtenissen die er het gevolg van zouden zijn (CGVS 2111003C, p. 6-7; CGVS 2111003D, p. 5-6). Hieruit kan dus geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De brief van uw grootmoeder in dit verband (document 7) is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen deze vaststelling. Immers, het is geen officieel document, maar slechts haar geschreven versie van de feiten. Uw grootmoeder kan in uw verzoek om internationale bescherming echter bezwaarlijk beschouwd worden als een objectieve bron. Bovendien zijn de verklaringen van uw grootmoeder niet volledig coherent met wat uw broer en uw moeder hierover verklaren. Uw moeder verklaart immers dat het hele gezin gezocht en bedreigd wordt (CGVS 2111003D, p. 5-6), terwijl uw grootmoeder in haar brief enkel stelt dat uw vader gezocht werd (document 7, vertaling). Daarbij zegt uw broer dat uw grootmoeder tegen de bedreiger zei dat uw vader naar België was gegaan (CGVS 2111003C, p. 6), maar uit uw grootmoeders brief blijkt dat ze beweerde niet te weten waar uw vader was (document 7, vertaling). Deze tegenstrijdigheden doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over deze gebeurtenissen. Tegelijkertijd wordt ze de bewijswaarde van de brief nog verder teniet gedaan. Uw moeder maakt wat dit betreft wel een opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer. Ze stelt dat (...) niet zei dat uw grootmoeder informatie gaf over de verblijfplaatsen van de familie. Integendeel, niemand mag weten waar jullie zijn. Uw moeder was echter niet aanwezig bij het persoonlijk onderhoud van uw broer. Deze post factum bewering over iets waar ze niet bij was, kan dus niet opwegen tegen de waarheidsgetrouwheid van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ook de klacht die uw grootmoeder zou hebben ingediend bij de politie (document 8) biedt onvoldoende steun om de geloofwaardigheidsproblemen te herstellen. Documenten hebben in het kader van een verzoek om internationale bescherming immers enkel het vermogen om een intrinsiek plausibel en

geloofwaardig relaas – in casu niet het geval - kracht bij te zetten. Daarenboven blijkt dat de klacht qua vorm niet consistent is en wisselt tussen eerste en derde persoon enkelvoud. Ook de werkwoordstijden zijn niet correct gebruikt (document 8, vertaling). Bovendien is de klacht op de zelfde punten strijdig met de verklaringen van uw moeder en van uw broer als de brief van uw grootmoeder. Al deze elementen doen in grote mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Nog zegt u dat u bij sport op school geen gebruik mocht maken van het rugnummer achttien (CGVS 2111003, p. 6). Uit u verklaringen blijkt dat uw leerkracht u aanraadt een ander nummer te nemen, omdat achttien het getal van een bende is, waarna u een ander nummer koos. Uit deze gebeurtenis kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, gezien ze onvoldoende zwaarwichtig is.

Uw moeder verklaart dat ze vreest dat u ingelijfd zal worden door een bende, zoals met meisjes in El Salvador zou gebeuren wanneer ze aantrekkelijk gevonden worden door bendeleden (CGVS 2111003D, p. 6). Hier moet opgemerkt dat u deze vrees zelf niet aanhaalt (CGVS 2111003, p. 6-7). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Bovendien haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat u dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Ze verklaart enkel dat het een wijdverbreid fenomeen is in El Salvador (CGVS 2111003D, p. 6). Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.

Uw moeder vreest nog dat ook uw broer door een bende zou worden ingelijfd. Ze vreest dat hij drugs voor hen zou moeten verkopen, iemand zou moeten vermoorden of bendeleden zou moeten waarschuwen als de politie kwam. De bende zou hem ook kunnen vermoorden (CGVS 2111003D, p. 7). Ook hier moet in eerste instantie opgemerkt dat uw broer zelf niet spreekt over een vrees ingelijfd te worden door een bende (CGVS 2111003C, p. 6-8). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Uw broer werd ook nooit benaderd door een bende. Uw moeder verklaart wel dat hij nooit buiten kwam (CGVS 2111003D, p. 7), maar naast de erg algemene opmerking dat het in uw land van herkomst bijna zeker is dat uw broer ingelijfd zou worden (CGVS 2111003D, p. 7), haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat uw broer dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende

lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst u naar de onveiligheid en de veel voorkomende criminaliteit in uw land van herkomst (CGVS 2111003, p. 6). Wat dit betreft merkt het CGVS het volgende op: Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Daarnaast haalt uw zus (...) aan dat er veel coronabesmettingen zijn in El Salvador (vragenlijst kinderen jonger dan zes jaar, Dienst Vreemdelingenzaken, 2111003D). Hier moet opgemerkt worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig is. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoot.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u en uw broer en uw z

us neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten ondersteunen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. De getuigenissen

van Belgische leerkrachten en scholen tonen aan dat u, uw broer, uw zus en uw ouders moeite doen om school te lopen en om jullie te integreren. Dergelijke integratie houdt echter geen verband met een mogelijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador.

Het attest van de burgemeester van Colon stelt dat u en uw gezin jullie woonplaats hebben verlaten omwille van verschillende redenen, voornamelijk omwille van bedreigingen en gevaar (document 9, vertaling). Dat het document niet meer specifiek vermeldt welke problemen jullie zouden hebben gehad, maar slechts in algemene verwoordingen naar bedreigingen en gevaar verwijst, doet afbreuk aan de bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de datum (15 februari 2021) en uit de verwijzing naar jullie vlucht naar België en naar het CGVS duidelijk dat dit stuk puur is opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het eens te meer aan bewijswaarde inboet. Dit document biedt dus geen steun voor jullie verklaarde problemen met de Mara Salvatrucha en kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Als bijlage bij dit document worden misdaadcijfers toegevoegd. De weergegeven cijfers worden in deze beslissing niet betwist, maar deze informatie sluit aan bij de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt niet dat het toekennen van internationale bescherming nodig is puur op basis van de voorkomende criminaliteit in El Salvador. Jullie moeten jullie nood aan internationale bescherming concreet aantonen en blijven wat dat betreft in gebreke.

Uit de brief van uw school, waarin u, uw broer en uw zus vermeld worden, blijkt dan weer dat jullie bedreigd werden en dat jullie problemen met de broers en / of zussen van uw vader hadden (document 10, vertaling). Ook dat strookt niet met jullie verklaringen dat jullie enkel problemen met de maras hadden (CGVS 2111003C, p. 8, CGVS 2111003D, p. 4-7). Deze tegenstrijdig doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en aan de bewijswaarde van het document. Bovendien is ook dit document opgesteld vlak na de beslissing van de RVV in de zaak van uw ouders en vlak voor het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming, zodat ook hier blijkt dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek. De bewijswaarde wordt zo nog verder aangetast. Ook dit document blijkt dus onvoldoende bewijskrachtig om steun te bieden voor jullie verklaringen.

Wat betreft de attesten van school, één op uw naam en eenzelfde attest voor uw broer en voor uw zus, moet eveneens opgemerkt dat er enkel in heel algemene verwoordingen gewag wordt gemaakt van bedreigingen ten aanzien van de familie (document 11, vertaling). Deze algemeenheid vermindert de bewijswaarde van deze documenten. Daarnaast moet opgemerkt dat een school niet de autoriteit heeft om eventuele klachten of problemen van (ouders van) leerlingen buiten het schoolleven te attesteren. Ook dat vermindert de bewijswaarde van deze stukken. Nog blijkt ook hier dat de attesten opgesteld zijn vlak na de beslissing van de RVV in de zaak van uw ouders en vlak voor het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming. Ook deze documenten zijn dus louter opgesteld met het oog op uw verzoek, zodat de bewijswaarde nog verder aangetast wordt. Ook deze stukken bieden dus onvoldoende steun voor jullie verklaringen.

Het psychologisch attest op naam van uw broer, tot slot, kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Hieruit blijkt dat uw broer psychologische begeleiding nodig had na het overlijden van zijn overgrootmoeder en na de geboorte van uw zus, wat strookt met zijn verklaringen (CGVS 2111003C, p. 6). Uit uw broers verklaringen blijkt echter dat hij drie maanden in behandeling was (CGVS 2111003C, p. 6), terwijl het attest gewag maakt van een behandeling van meer dan drie jaar (document 12, vertaling). Deze tegenstrijdigheid vermindert de bewijswaarde van het document. Het document maakt verder gewag van de moeilijkheden die uw broer zou hebben gekend en bevat een lijst aanbevelingen. Het wordt in deze beslissing niet betwist dat uw broer psychologische problemen kende en dat hij daarvoor in behandeling was. Evenwel kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, temeer gezien blijkt dat uw broer hiervoor in El Salvador behandeld werd. Nog verwijst het attest naar de algemene situatie in El Salvador en naar de verklaring van uw ouders dat ze bedreigd werden en dat ze daarom het land zouden gaan verlaten. Gezien het attest enkel verwijst naar de algemene situatie, wat niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, en naar de verklaringen van uw ouders over hun problemen, die niet geloofwaardig waren, kan ook dit document geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Bovendien is dit document opgesteld op 8 april 2021, bijna twee jaar na jullie vertrek uit El Salvador. Het is dus ook opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het nog verder aan bewijswaarde inboet.

De internetlinks die uw moeder na het persoonlijk onderhoud via uw advocaat doorstuurt, houden geen verband met jullie persoonlijke situatie. De artikels en beelden vormen een illustratie van de algemene

veiligheidssituatie in El Salvador, die, zo blijkt hierboven, niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Zo corrigeert uw moeder de spellingswijze van de naam van jullie vroegere school en stelt ze dat uw broer in de tweede klas zat toen jullie het land verlieten. Deze elementen hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie en kunnen er dan ook niets aan veranderen. Nog verklaart ze dat uw broer twee gebeurtenissen verwarde die zijn vader waren overkomen. Niet alleen heeft dit element geen betrekking op bovenstaande argumentatie, ook werd er al in het verzoek van uw ouders geoordeeld dat deze gebeurtenissen niet geloofwaardig waren. Bijgevolg kan deze aangepaste weergave over deze gebeurtenissen niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen zijn broer (rolnummer 267 809) en zussen (rolnummers 267 827 en 267 807). Verzoekende partijen beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van *“artikel 32 van de Grondwet, artikel 39/60, al. 2 van de Vreemdelingenwet, de rechten van verdediging en de gelijkheid der wapens”*.

2.2. Verzoekende partijen geven in eerste instantie aan dat hun raadvrouw het administratief dossier zonder stukken mocht ontvangen en menen onder verwijzing naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat hen hierdoor een efficiënte verdediging wordt ontnomen zodat zij in hun rechten van verdediging en gelijkheid der wapens worden geschonden.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat, zo blijkt uit de administratieve dossiers dat verzoekers' raadvrouw er een kopie van heeft opgevraagd. Ook blijkt dat alle stukken waarvan sprake in de bestreden beslissingen zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden, meer bepaald het administratief dossier van tweede verzoekende partij, gezien tweede verzoekende partij deze stukken heeft neergelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zoals gesteld legde tweede verzoekende partij zelf deze documenten voor, werd er een kopie van genomen die werd neergelegd en toegevoegd aan het administratief dossier en kreeg zij deze documenten mee naar huis (Notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 7). Uit niets blijkt dat zij niet meer in het bezit zou zijn van deze documenten.

In zoverre deze stukken inderdaad niet werden meegestuurd met de overige stukken vervat in het administratief dossier, wijst de Raad erop dat het verzoekers' raadvrouw vrij stond om, indien gewenst, de nodige kopieën met betrekking tot deze aktes op te vragen door zich eenvoudigweg te richten tot de Dienst Advocaten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit niets blijkt noch tonen verzoekers aan dat dit is gebeurd.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hun raadvrouw na ontvangst van de email van verwerende partij deze laatste opnieuw heeft gecontacteerd om eventuele het ontbrekende op te vragen, noch leggen verzoekers enig document neer waaruit zou kunnen blijken dat zij verwerende partij opnieuw hebben gecontacteerd. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partijen geen enkel

element bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat verwerende partij niet of niet volledig heeft voldaan aan de vraag om een volledige kopie van het administratief dossier over te maken aan verzoekende partijen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen overeenkomstig de wet van 11 april 1994 inzake de openbaarheid van bestuur een recht op inzage hebben. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzage recht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partijen en hun raadvrouw mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.” en heeft betrekking op de terechtzittingen bij de Raad.

Verzoekende partijen zetten niet concreet uiteen en de Raad ziet ook niet in op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. Bovendien kan er wat betreft de door verzoekers' bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het bijgebrachte arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken.

Een schending van de rechten van de verdediging, van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet en van artikel 32 van de Grondwet, zoals aangevoerd in de verzoekschriften, kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3. In een tweede onderdeel van het eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van *“het hoorrecht, van de openbare orde, van artikelen 10 en 13 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus van artikel 51/4, §2 van de wet van 15 december 1980, artikelen 43 en 56 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken”*.

Verzoekende partijen vorderen in hoofdorde de nietigheid van de bestreden beslissingen omwille van het feit dat er tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel verzoekende partijen conform artikel 51/4 aangegeven hadden de bijstand van een tolk te wensen. Verzoekende partijen achten hierdoor artikelen 10 en 13 van de Procedurerichtlijn geschonden, aangezien de administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de hoedanigheid van tolk heeft. Wegens het belang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stellen verzoekende partijen er de waarborgen van artikel 13 van de Procedurerichtlijn te moeten krijgen en werd er volgens hen een procedurele onregelmatigheid begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van de procedure tot de beoordeling van hun verzoek. Verzoekende partijen stellen geschonden te zijn in hun hoorrecht en het beginsel van de gelijkheid der wapens. Vervolgens wijzen verzoekende partijen op de taalwet, stellen zij dat artikel 43 van deze wet de diensten onderverdeelt in drie taalrollen, waarop ambtenaren worden ingeschreven na hun taalkennis op officiële wijze te hebben aangetoond, en dat de administratief assistent niet over de bevoegdheid beschikte om interviews in het Spaans af te leggen. Hierna wijzen verzoekende partijen erop dat artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van alle administratieve handelingen die strijdig zijn met deze wettekst, en dat de taalwet de openbare orde raakt. Verzoekende partijen concluderen dat, gezien de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de beslissingen dienen te worden vernietigd.

2.4. Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissingen. Alle verklaringen van verzoekende partijen werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissingen zijn eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoekende partijen gaan er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekende partijen brengen overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijven steken in hypothetische opwerpingen. Uit de neerslagen van de interviews van eerste en tweede

verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name de “*verklaring DVZ*” en de “*vragenlijst CGVS*”, blijkt niet dat zij er bezwaar tegen maakten dat zij zonder tolk werden geïnterviewd, of dat er enig vertaalprobleem was. Derde verzoekende partij werd, blijkens het administratief dossier gelet op haar jonge leeftijd niet gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken, buiten het beantwoorden van vier essentiële vragen. Tijdens het persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden eerste verzoekende partij gevraagd naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 5) en verklaarde zij dat alles goed was verlopen, bevestigde zij dat haar verklaringen aan haar werden voorgelezen en dat alles correct en volledig was genoteerd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Ook tweede verzoekende partij stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat het interview goed verlopen was en merkt enkel op dat hij in het eerste interview gezegd had dat zijn vader met zijn grootvader werkte en lichtte verder toe dat dit enkel in het weekend was en dat zijn vader tijdens de week studeerde op een school samen met zijn moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 5, 6). Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen verder ook niet aangeven op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans verliep een invloed heeft gehad op de bestreden beslissingen.

Waar verzoekende partijen de schending van artikel 10 en artikel 13 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 aanvoeren, wijst de Raad erop dat deze richtlijn werd ingetrokken door Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat zij de schending ervan niet dienstig kunnen aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoekende partijen het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in hun moedertaal konden voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep. Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken hen in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor hun verzoek om internationale bescherming niet correct beoordeeld werd.

2.5. In een tweede middel voeren verzoekende partijen het volgende aan: “*Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, de artikelen 10 en 33 van Richtlijn 2013/32, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, van artikelen 3, 6, 16, 22, 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid van de samenwerkingsplicht*”.

2.6. Verzoekende partijen, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*”, waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt “*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.*”

De ouders van verzoekende partijen dienden eerder een verzoek om internationale bescherming in. Hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 248 315 van 28 januari 2021 omdat aan hun asielaanvraag, met name het feit dat zij door bendes worden geïnterviewd, geen geloof kan worden gehecht.

2.8. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.9. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoeken om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.10. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partijen geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt op pertinente gronden gesteld: *“In dit geval blijkt uit uw uit uw verklaringen op het Commissariaatgeneraal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhaalden in hun verzoek van 31 juli 2019, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.*

U, uw broer en uw moeder verwijzen namelijk naar de problemen die uw ouders, die een school hadden, kenden met de bendes. Jullie stellen dat uw vader geslagen werd (CGVS 2111003, p. 5; CGVS 2111003C, p. 8; CGVS 2111003D, p. 6-7). Het CGVS en de RVV oordeelden echter dat deze problemen niet geloofwaardig waren. Er kon bijgevolg geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid.

Uw broer en uw moeder verklaren daarnaast dat er ook na jullie vertrek in El Salvador problemen waren met de bende Mara Salvatrucha. Zo werd uw grootmoeder van moederszijde drie keer door de bende benaderd omdat ze uw vader nog steeds zochten. Ze bedreigden ook het hele gezin. De laatste keer toonde één van de bendeleden een wapen aan uw grootmoeder, waarna ze klacht indiende bij de politie (CGVS 2111003C, p. 6-7; CGVS 2111003D, p. 5-6). Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de initiële problemen van uw ouders met deze bende, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen over deze gebeurtenissen die er het gevolg van zouden zijn (CGVS 2111003C, p. 6-7; CGVS 2111003D, p. 5-6). Hieruit kan dus geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De brief van uw grootmoeder in dit verband (document 7) is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen deze vaststelling. Immers, het is geen officieel document, maar slechts haar geschreven versie van de feiten. Uw grootmoeder kan in uw verzoek om internationale bescherming echter bezwaarlijk beschouwd worden als een objectieve bron. Bovendien zijn de verklaringen van uw grootmoeder niet volledig coherent met wat uw broer en uw moeder hierover verklaren. Uw moeder verklaart immers dat het hele gezin gezocht en bedreigd wordt (CGVS 2111003D, p. 5-6), terwijl uw grootmoeder in haar brief enkel stelt dat uw vader gezocht werd (document 7, vertaling). Daarbij zegt uw broer dat uw grootmoeder tegen de bedreiger zei dat uw vader naar België was gegaan (CGVS

2111003C, p. 6), maar uit uw grootmoeders brief blijkt dat ze beweerde niet te weten waar uw vader was (document 7, vertaling). Deze tegenstrijdigheden doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over deze gebeurtenissen. Tegelijkertijd wordt ze de bewijswaarde van de brief nog verder teniet gedaan. Uw moeder maakt wat dit betreft wel een opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer. Ze stelt dat (...) niet zei dat uw grootmoeder informatie gaf over de verblijfplaatsen van de familie. Integendeel, niemand mag weten waar jullie zijn. Uw moeder was echter niet aanwezig bij het persoonlijk onderhoud van uw broer. Deze post factum bewering over iets waar ze niet bij was, kan dus niet opwegen tegen de waarheidsgetrouwheid van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ook de klacht die uw grootmoeder zou hebben ingediend bij de politie (document 8) biedt onvoldoende steun om de geloofwaardigheidsproblemen te herstellen. Documenten hebben in het kader van een verzoek om internationale bescherming immers enkel het vermogen om een intrinsiek plausibel en geloofwaardig relaas – in casu niet het geval - kracht bij te zetten. Daarenboven blijkt dat de klacht qua vorm niet consistent is en wisselt tussen eerste en derde persoon enkelvoud. Ook de werkwoordstijden zijn niet correct gebruikt (document 8, vertaling). Bovendien is de klacht op de zelfde punten strijdig met de verklaringen van uw moeder en van uw broer als de brief van uw grootmoeder. Al deze elementen doen in grote mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Nog zegt u dat u bij sport op school geen gebruik mocht maken van het rugnummer achttien (CGVS 2111003, p. 6). Uit u verklaringen blijkt dat uw leerkracht u aanraadde een ander nummer te nemen, omdat achttien het getal van een bende is, waarna u een ander nummer koos. Uit deze gebeurtenis kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, gezien ze onvoldoende zwaarwichtig is.

Uw moeder verklaart dat ze vreest dat u ingelijfd zal worden door een bende, zoals met meisjes in El Salvador zou gebeuren wanneer ze aantrekkelijk gevonden worden door bendeleden (CGVS 2111003D, p. 6). Hier moet opgemerkt dat u deze vrees zelf niet aanhaalt (CGVS 2111003, p. 6-7). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Bovendien haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat u dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Ze verklaart enkel dat het een wijdverbreid fenomeen is in El Salvador (CGVS 2111003D, p. 6). Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.

Uw moeder vreest nog dat ook uw broer door een bende zou worden ingelijfd. Ze vreest dat hij drugs voor hen zou moeten verkopen, iemand zou moeten vermoorden of bendeleden zou moeten waarschuwen als de politie kwam. De bende zou hem ook kunnen vermoorden (CGVS 2111003D, p. 7). Ook hier moet in eerste instantie opgemerkt dat uw broer zelf niet spreekt over een vrees ingelijfd te worden door een bende (CGVS 2111003C, p. 6-8). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Uw broer werd ook nooit benaderd door een bende. Uw moeder verklaart wel dat hij nooit buiten kwam (CGVS 2111003D, p. 7), maar naast de erg algemene opmerking dat het in uw land van herkomst bijna zeker is dat uw broer ingelijfd zou worden (CGVS 2111003D, p. 7), haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat uw broer dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr.

37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst u naar de onveiligheid en de veel voorkomende criminaliteit in uw land van herkomst (CGVS 2111003, p. 6). Wat dit betreft merkt het CGVS het volgende op: Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen,

moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Daarnaast haalt uw zus (...) aan dat er veel coronabesmettingen zijn in El Salvador (vragenlijst kinderen jonger dan zes jaar, Dienst Vreemdelingenzaken, 2111003D). Hier moet opgemerkt worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig is. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoot.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van

de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria vevat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u en uw broer en uw zus neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten ondersteunen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. De getuigenissen van Belgische leerkrachten en scholen tonen aan dat u, uw broer, uw zus en uw ouders moeite doen om school te lopen en om jullie te integreren. Dergelijke integratie houdt echter geen verband met een mogelijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador.

Het attest van de burgemeester van Colon stelt dat u en uw gezin jullie woonplaats hebben verlaten omwille van verschillende redenen, voornamelijk omwille van bedreigingen en gevaar (document 9, vertaling). Dat het document niet meer specifiek vermeldt welke problemen jullie zouden hebben gehad, maar slechts in algemene verwoordingen naar bedreigingen en gevaar verwijst, doet afbreuk aan de bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de datum (15 februari 2021) en uit de verwijzing naar jullie vlucht naar België en naar het CGVS duidelijk dat dit stuk puur is opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het eens te meer aan bewijswaarde inboet. Dit document biedt dus geen steun voor jullie verklaarde problemen met de Mara Salvatrucha en kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Als bijlage bij dit document worden misdaadcijfers toegevoegd. De weergegeven cijfers worden in deze beslissing niet betwist, maar deze informatie sluit aan bij de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt niet dat het toekennen van internationale bescherming nodig is puur op basis van de voorkomende criminaliteit in El Salvador. Jullie moeten jullie nood aan internationale bescherming concreet aantonen en blijven wat dat betreft in gebreke.

Uit de brief van uw school, waarin u, uw broer en uw zus vermeld worden, blijkt dan weer dat jullie bedreigd werden en dat jullie problemen met de broers en / of zussen van uw vader hadden (document 10, vertaling). Ook dat strookt niet met jullie verklaringen dat jullie enkel problemen met de maras hadden (CGVS 2111003C, p. 8, CGVS 2111003D, p. 4-7). Deze tegenstrijdig doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en aan de bewijswaarde van het document. Bovendien is ook dit document opgesteld vlak na de beslissing van de RVV in de zaak van uw ouders en vlak voor het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming, zodat ook hier blijkt dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek. De bewijswaarde wordt zo nog verder aangetast. Ook dit document blijkt dus onvoldoende bewijskrachtig om steun te bieden voor jullie verklaringen.

Wat betreft de attesten van school, één op uw naam en eenzelfde attest voor uw broer en voor uw zus, moet eveneens opgemerkt dat er enkel in heel algemene verwoordingen gewag wordt gemaakt van bedreigingen ten aanzien van de familie (document 11, vertaling). Deze algemeenheid vermindert de bewijswaarde van deze documenten. Daarnaast moet opgemerkt dat een school niet de autoriteit heeft om eventuele klachten of problemen van (ouders van) leerlingen buiten het schoolleven te attesteren. Ook dat vermindert de bewijswaarde van deze stukken. Nog blijkt ook hier dat de attesten opgesteld zijn vlak na de beslissing van de RVV in de zaak van uw ouders en vlak voor het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming. Ook deze documenten zijn dus louter opgesteld met het oog op uw verzoek, zodat de bewijswaarde nog verder aangetast wordt. Ook deze stukken bieden dus onvoldoende steun voor jullie verklaringen.

Het psychologisch attest op naam van uw broer, tot slot, kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Hieruit blijkt dat uw broer psychologische begeleiding nodig had na het overlijden van zijn overgrootmoeder en na de geboorte van uw zus, wat strookt met zijn verklaringen (CGVS 2111003C, p. 6). Uit uw broers verklaringen blijkt echter dat hij drie maanden in behandeling was (CGVS 2111003C, p. 6), terwijl het attest gewag maakt van een behandeling van meer dan drie jaar (document 12, vertaling). Deze tegenstrijdigheid vermindert de bewijswaarde van het document. Het document maakt verder gewag van de moeilijkheden die uw broer zou hebben gekend en bevat een lijst aanbevelingen. Het wordt in deze beslissing niet betwist dat uw broer psychologische problemen kende en dat hij daarvoor in behandeling was. Evenwel kan hieruit geen nood aan internationale bescherming

afgeleid worden, temeer gezien blijkt dat uw broer hiervoor in El Salvador behandeld werd. Nog verwijst het attest naar de algemene situatie in El Salvador en naar de verklaring van uw ouders dat ze bedreigd werden en dat ze daarom het land zouden gaan verlaten. Gezien het attest enkel verwijst naar de algemene situatie, wat niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, en naar de verklaringen van uw ouders over hun problemen, die niet geloofwaardig waren, kan ook dit document geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Bovendien is dit document opgesteld op 8 april 2021, bijna twee jaar na jullie vertrek uit El Salvador. Het is dus ook opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het nog verder aan bewijswaarde inboet.

De internetlinks die uw moeder na het persoonlijk onderhoud via uw advocaat doorstuurt, houden geen verband met jullie persoonlijke situatie. De artikels en beelden vormen een illustratie van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador, die, zo blijkt hierboven, niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw broer kunnen evenmin iets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Zo corrigeert uw moeder de spellingswijze van de naam van jullie vroegere school en stelt ze dat uw broer in de tweede klas zat toen jullie het land verlieten. Deze elementen hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie en kunnen er dan ook niets aan veranderen. Nog verklaart ze dat uw broer twee gebeurtenissen verwarde die zijn vader waren overkomen. Niet alleen heeft dit element geen betrekking op bovenstaande argumentatie, ook werd er al in het verzoek van uw ouders geoordeeld dat deze gebeurtenissen niet geloofwaardig waren. Bijgevolg kan deze aangepaste weergave over deze gebeurtenissen niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.”

In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal aldus vast en oordeelt hij dat er in het kader van hun verzoek om internationale bescherming voor en door verzoekende partijen geen eigen feiten zijn aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.11. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te ontkrachten of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel manifest in gebreke blijven. Zij gaan immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de motieven in de bestreden beslissing, doch beperken zich louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en hoofdzakelijk het verwijzen naar algemene landeninformatie, waarmee zij echter geen afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en gevolgtrekkingen.

2.12. Vooreerst hekelt eerste verzoekende partij het feit dat zij slechts dertig minuten werd gehoord door de verwerende partij en dat men onder de titel “El Salvador” slechts 1 pagina aan vragen treft waarvan de helft gaat over de reden dat haar ouders zijn vertrokken, waardoor zij van oordeel is dat er geen sprake is van een grondig onderzoek waarbij zij de motieven van haar vrees voor vervolging en ernstige schade kon uiteenzetten.

De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) blijkt dat haar in eerste instantie werd gevraagd waarom zij en haar ouders uit El Salvador zijn vertrokken, waarna zij verwijst naar de problemen die haar ouders in hun verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet. De Raad stelt voorts vast dat vervolgens verzoekster uitdrukkelijk bevraged werd naar de redenen waardoor zij in het bijzonder niet kan terugkeren, waarop zij wijst op de gevaren en het gegeven dat zij bang is dat er iets met hen kan gebeuren door alle problemen die er in El Salvador zijn. Vervolgens werd opnieuw gevraagd naar wat er met haar zelf precies zou kunnen gebeuren, waarop zij antwoordt dat zij bang is om terug te keren omdat er iets met hen of haar ouders zou kunnen gebeuren, “*dat ze iets verkeerd doen aan ons gezin*”. En wanneer voorts gevraagd wordt waarom iemand iets verkeerd zou willen doen aan het gezin, verwijst zij opnieuw naar de problemen die haar ouders hebben gehad, dat ze bedreigd werden en daardoor niet kunnen terugkeren. Verder werd zij opnieuw uitdrukkelijk gevraagd naar andere redenen, buiten het probleem van haar ouders. Zij stelde dat zij bang is om terug te keren omdat er veel geweld is en veel slechte dingen en dat ze zich onveilig voelen. Wanneer dan vervolgens gevraagd wordt of zij hiermee de algemene situatie in El Salvador bedoelt of er redenen zijn waardoor zij zich persoonlijk extra onveilig voelt, beperkte verzoekster zich in haar antwoord tot de algemene stelling dat het in El Salvador onveilig

is, er veel geweld en criminaliteit is en dat zij daar bang van is. Ook werd haar tot slot de vraag gesteld of zij nog iets wilde vertellen over El Salvador waarbij zij aangaf dat zij op school bij het voetballen door haar lerares erop werd gewezen dat zij het t-shirt met het nummer 18 niet mocht dragen omdat dit het nummer van de bende is. Bij afsluiting van het gesprek werd verzoekster gevraagd of zij alle redenen heeft verteld waarom zij niet in El Salvador kan wonen, waarop verzoekster bevestigend heeft geantwoord.

Hoewel het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij slechts dertig minuten heeft geduurd blijkt uit deze vaststellingen dat zij wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen haar motieven inzake haar vrees voor vervolging en het lopen van een risico op ernstige schade uiteen te zetten. Ook blijkt dat eerste verzoekende partij niet alleen bevraagd werd naar de motieven van haar ouders, maar ook dat zij herhaaldelijk en uitdrukkelijk bevraagd werd naar haar eigen motieven en redenen. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er *in casu* geen individueel, objectief en onpartijdig onderzoek is gebeurd.

Ook tweede verzoekende partij hekelt het feit dat zij slechts veertig minuten werd gehoord door de verwerende partij met inbegrip van het nemen van fotokopieën van de documenten door de *protection officer* en dat de verwerende partij slechts één vraag stelde of zij andere problemen zou kennen onafhankelijk van haar ouders, waardoor zij van oordeel is dat er geen sprake is van een grondig onderzoek waarbij zij de motieven van haar vrees voor vervolging en ernstige schade kon uiteenzetten.

De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 8) blijkt dat haar in eerste instantie werd bevraagd naar de feiten die tweede verzoekende partij zelf aanhaalde tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met name het gegeven dat haar vader werd geslagen waarna tweede verzoekende partij hierover verdere toelichting verstrekt. De Raad stelt voorts vast dat vervolgens tweede verzoekende partij uitdrukkelijk bevraagd werd naar de redenen waardoor zij in het bijzonder niet kan terugkeren, waarop zij aangaf dat ze hen kunnen vermoorden, dat deze mannen nog steeds op zoek zijn naar haar vader, dat ze haar grootmoeder hebben bevraagd over haar vader en dat ze gezegd hadden dat ze haar vader gingen zoeken en dat zijn vader de school heeft verkocht. Wanneer vervolgens opnieuw gevraagd wordt waarom tweede verzoekende partij denkt dat ze niet alleen haar vader zouden willen vermoorden, maar ook haar zouden vermoorden, antwoordt zij dat op tv in het nieuws vaak verteld wordt dat de bende MS de kinderen van personen of een familielid vermoordt als zij niet betalen. Ook werd zij uitdrukkelijk gevraagd naar andere redenen, waarom zij niet kan terugkeren. Zij stelde dat in El Salvador veel moordenaars zijn van MS, dat El Salvador heel gevaarlijk is en dat zij bang zijn dat ze hen "*iets verkeerd*" gaan doen. Wanneer opnieuw gevraagd wordt waarom ze tweede verzoekende partij iets zouden aandoen, stelt zij "*omdat dat is gebeurd met heel heel heel veel familie of gezinnen, als de moeders of de vader een probleem heeft, vermoorden ze het hele gezin*". Wanneer vervolgens nogmaals gevraagd wordt of zij in El Salvador problemen zou hebben die niets met de problemen van haar vader te maken hebben, antwoordt tweede verzoekende partij ontkennend. Ook werd haar tot slot de vraag gesteld of zij nog iets wilde vertellen over El Salvador, waarop zij tevens ontkennend antwoordde.

Hoewel het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij slechts veertig minuten heeft geduurd blijkt uit deze vaststellingen dat zij wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen haar motieven inzake haar vrees voor vervolging en het lopen van een risico op ernstige schade uiteen te zetten. Ook blijkt dat tweede verzoekende partij niet alleen bevraagd werd naar de motieven van haar ouders, maar ook dat zij herhaaldelijk en uitdrukkelijk bevraagd werd naar haar eigen motieven en redenen. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er *in casu* geen individueel, objectief en onpartijdig onderzoek is gebeurd.

Waar tweede verzoekende partij melding maakt van haar kwetsbaar profiel waardoor psychische opvolging nodig was en erop wijst dat het niet kan volstaan dat om een mogelijke verspreking of mogelijk onbegrip van een kwetsbaar kind te weerhouden "*over de tijdsperiode van de behandeling 3 maanden versus 3 jaar om de geloofwaardigheid van het attest te weerleggen*", wijst de Raad op de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot dit attest: "*Het psychologisch attest op naam van uw broer, tot slot, kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Hieruit blijkt dat uw broer psychologische begeleiding nodig had na het overlijden van zijn overgrootmoeder en na de geboorte van uw zus, wat strookt met zijn verklaringen (CGVS 2111003C, p. 6). Uit uw broers verklaringen blijkt echter dat hij drie maanden in behandeling was (CGVS 2111003C, p. 6), terwijl het attest gewag maakt van een behandeling van meer dan drie*

jaar (document 12, vertaling). Deze tegenstrijdigheid vermindert de bewijswaarde van het document. Het document maakt verder gewag van de moeilijkheden die uw broer zou hebben gekend en bevat een lijst aanbevelingen. Het wordt in deze beslissing niet betwist dat uw broer psychologische problemen kende en dat hij daarvoor in behandeling was. Evenwel kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, temeer gezien blijkt dat uw broer hiervoor in El Salvador behandeld werd. Nog verwijst het attest naar de algemene situatie in El Salvador en naar de verklaring van uw ouders dat ze bedreigd werden en dat ze daarom het land zouden gaan verlaten. Gezien het attest enkel verwijst naar de algemene situatie, wat niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, en naar de verklaringen van uw ouders over hun problemen, die niet geloofwaardig waren, kan ook dit document geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Bovendien is dit document opgesteld op 8 april 2021, bijna twee jaar na jullie vertrek uit El Salvador. Het is dus ook opgesteld met het oog op jullie verzoek om internationale bescherming, waardoor het nog verder aan bewijswaarde inboet.” Voor zover kan worden aangenomen dat tweede verzoekende partij zich mogelijks versprak over de duur van haar psychologische behandeling, wordt opgemerkt dat de overige motieven waaruit blijkt dat dit attest niet kan volstaan om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, niet worden weerlegd. Zij zijn pertinent en worden door de Raad gehandhaafd. Waar tweede verzoekende partij aanvoert dat haar raadvrouw dit stuk niet heeft gekregen, wordt verwezen naar wat desbetreffend hoger reeds werd gesteld met betrekking tot de stukken aanwezig in de administratieve dossiers.

Wat betreft derde verzoekende partij wordt aangevoerd dat haar slechts twee vragen werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt evenwel vast dat aan derde verzoekende partij geen enkele vraag werd gesteld, aangezien bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd vastgesteld dat zij te jong is om het persoonlijk onderhoud zelf af te leggen en er wordt gesteld dat haar moeder verklaringen aflegt in haar plaats. Verzoeksters moeder heeft het eerst over haar eigen problemen met de bende daar zij verklaarde dat haar moeder in El Salvador nog bedreigingen had gekregen die gelinkt zijn aan de problemen die zij en haar echtgenoot kenden voor hun vertrek (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6). Ook werd bij verzoeksters moeder wel degelijk gepolst naar andere redenen waarom derde verzoekende partij niet kan terugkeren naar El Salvador, waarbij haar moeder te kennen gaf dat ze haar gaan vermoorden en hun bedreigingen gaan uitvoeren. Vervolgens werd opnieuw gevraagd of er voor derde verzoekende partij los van de problemen van haar vader nog andere redenen zijn waardoor zij niet kan terugkeren naar El Salvador, waarop verzoeksters moeder aangaf dat ze zich hier vrij kan voelen, ze kan genieten van het buiten gaan, dat ze hier veilig is, dat ze hier als een kind kan leven, maar ook als adolescent en volwassene, dat ze zich vrij en veilig voelt en dat hier niets met haar zal gebeuren door bendeleden.

Hieruit blijkt evenzeer dat er voldoende de mogelijkheid werd geboden om de eigen motieven inzake derde verzoekende partij uiteen te zetten. Ook blijkt dat er niet alleen gesproken werd over de problemen van haar ouders, maar ook dat herhaaldelijk en uitdrukkelijk gevraagd werd naar haar eigen motieven en redenen. Er kan ook voor derde verzoekende partij niet ernstig volgehouden worden dat er *in casu* geen individueel, objectief en onpartijdig onderzoek is gebeurd.

Derde verzoekende partij voert als zesjarige aan dat zij slechts vier jaar oud was toen zij het land verliet, dat haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet volledig was en dat zij verklaarde niet terug te kunnen naar El Salvador door Corona, dat dit werd verduidelijkt door haar moeder tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en dat haar moeder daar ook te kennen gaf dat zij zou worden vermoord, dat zij hier naar buiten kan, veilig is en als een kind kan leven zonder dat er haar iets zal overkomen. Verzoekende partijen verwijt de verwerende partij niet hebben onderzocht waarom haar moeder deze redenen aanvoerde.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de door derde verzoekende partij geuite vrees voor coronabesmettingen in El Salvador werd onderzocht en hierover uitvoering werd gemotiveerd in de bestreden beslissingen, hetgeen door verzoekende partijen niet wordt weerlegd.

De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient overigens steeds *in concreto* te worden aangetoond. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. De Raad stelt vast dat verzoeksters moeder niet verder kwam dan te verwijzen naar de problemen die zij en haar echtgenoot kenden en vervolgens bij de concrete en persoonlijk motieven die in hoofde van derde verzoekende partij gelden zich beperkte tot een algemeen betoog over de situatie voor haar kinderen hier zonder echter enige concrete en persoonlijk redenen aan te brengen waaruit een

gegronde vrees voor vervolging en reëel risico in hoofde van derde verzoekende partij zou kunnen blijken. De argumentatie dat derde verzoekende partij hier veilig is, hier buiten kan spelen, dat ze hier als een kind kan leven zegt niets over de concrete en persoonlijke motieven die in hoofde van verzoekende partijen gelden en die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade in El Salvador.

Uit de persoonlijke onderhouden blijkt dat verzoekende partijen voldoende en herhaaldelijk de kans hebben gekregen al hun concrete en persoonlijke motieven kenbaar te maken. Zij blijven met een algemeen betoog desbetreffend in gebreke.

Hierbij wijst de Raad er nog op dat de notities van de persoonlijke onderhouden worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekende partijen tonen niet aan en zo blijkt evenmin uit de administratieve dossiers dat de *protection officer* onpartijdig zou zijn en hun verzoeken om internationale bescherming niet op individuele en objectieve wijze zou hebben onderzocht.

Uit de door verzoekende partijen aangehaalde wetsbepalingen volgt dat Staten alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen moeten nemen om er voor te zorgen dat een kind de bescherming en de zorg krijgt die het nodig heeft voor zijn welzijn en dat de eenheid van het gezin in stand kan worden gehouden.

Dit neemt niet weg dat wat een minderjarige vreemdeling betreft, een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende bevoegdheden van de betrokken overheidsdiensten. Bijgevolg kunnen overheidsdiensten het beginsel van het hoger belang van het kind enkel nastreven binnen hun omschreven bevoegdheden.

In die zin bevestigt de Raad, enerzijds, dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Anderzijds, mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het "*belang van het kind*" is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: "*Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus*". *Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ..."*

Uit de administratieve dossiers blijkt overigens dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partijen en in een aangepaste behandeling van hun verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partijen werden op 29 juni 2020 gehoord in aanwezigheid van hun raadvrouw en in hoofde van derde verzoekende partij samen met haar moeder en raadvrouw, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de

dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekende partijen minderjarig zijn en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partijen van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Verzoekende partijen achten vervolgens artikel 51/1 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en steunen zich hiervoor op de vaststelling dat de beslissingen die in hoofde van hun ouders genomen werden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming niet gericht zijn tot de minderjarige kinderen wiens wettelijke vertegenwoordigers zij zijn, dat de bij de Raad ingestelde beroepen enkel namens de ouders werden ingesteld en dat kinderen een sociale groep zijn die door het Verdrag van Genève worden beschermd.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

Hieruit volgt dat de beslissingen die in hoofde van verzoeksters ouders genomen werden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming wel degelijk ook betrekking hebben op de minderjarige kinderen wiens wettelijke vertegenwoordigers zij zijn. Het beroep dat hiertegen bij de Raad werd ingesteld behelst deze beslissingen, waardoor door de Raad bij arrest nr. 248 315 van 28 januari 2021 bijgevolg eveneens oordeelde over het verzoek om internationale bescherming dat door verzoekers' ouders namens hen werd ingediend. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij van oordeel zijn dat *in casu* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Waar verzoekende partijen er vervolgens op wijzen dat *“uit de administratieve stukken betreffende de verzoeken van de ouders om internationale bescherming [...] echter niet [blijkt] dat het risico van vervolging in geval van terugkeer van de kinderen afzonderlijk en op zichzelf werd beoordeeld”* gaan zij voorbij aan het vermoeden dat hun ouders hun verzoek om bescherming evenzeer namens hen hebben ingediend. Dat verzoekers ouders in hun relazen geen afzonderlijke elementen aanbrachten die in hoofde van hun minderjarige kinderen zou kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging en risico op ernstige schade kan enkel aan hen aangerekend worden. Dit wordt overigens bevestigd in de bestreden beslissingen, waar werd vastgesteld dat de vrees tot inlijving van eerste en tweede verzoekende partij bij een bende niet werd aangekaart door verzoekers' ouders, waardoor de ernst van de vrees wordt gerelativeerd. Immers, van verzoekers ouders, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en dat van hun kinderen en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure.

Voor zover eerste en derde verzoekende partij van oordeel zijn dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het gegeven dat zij het risico lopen en vrezen door een bende te worden ingelijfd gaan zij volstrekt voorbij aan volgende concrete en pertinente motivering *“Uw moeder verklaart dat ze vreest dat u ingelijfd zal worden door een bende, zoals met meisjes in El Salvador zou gebeuren wanneer ze aantrekkelijk gevonden worden door bendeleden (CGVS 2111003D, p. 6). Hier moet opgemerkt dat u deze vrees zelf niet aanhaalt (CGVS 2111003, p. 6-7). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Bovendien haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat u dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Ze verklaart enkel dat het een wijdverbreid fenomeen is in El Salvador (CGVS 2111003D, p. 6). Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.*

Uw moeder vreest nog dat ook uw broer door een bende zou worden ingelijfd. Ze vreest dat hij drugs voor hen zou moeten verkopen, iemand zou moeten vermoorden of bendeleden zou moeten waarschuwen als de politie kwam. De bende zou hem ook kunnen vermoorden (CGVS 2111003D, p. 7). Ook hier moet in eerste instantie opgemerkt dat uw broer zelf niet spreekt over een vrees ingelijfd te worden door een bende (CGVS 2111003C, p. 6-8). Ook in het verzoek van uw ouders werd hier niet over gerept (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Dat relativeert de ernst van deze vrees al in grote mate. Uw broer werd ook nooit benaderd door een bende. Uw moeder verklaart wel dat hij nooit buiten kwam (CGVS 2111003D, p. 7), maar naast de erg algemene opmerking dat het in uw land van herkomst bijna zeker is dat uw broer ingelijfd zou worden (CGVS 2111003D, p. 7), haalt uw moeder geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat uw broer dergelijke problemen zou meemaken ingeval van terugkeer naar El Salvador. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet in concreto aangetoond worden en jullie blijven wat dat betreft in gebreke.” waaruit afdoende blijkt dat de vrees tot inlijving niet concreet, gegrond of geloofwaardig is.

Waar eerste verzoekende partij erop wijst dat zij melding maakte van gebeurtenissen eigen aan de Salvadoraanse context, waaronder het dragen van het nummer 18 op haar t-shirt en wees op het geweld in El Salvador, en dat verwerende partij niet verder onderzocht heeft waarom zij dit nummer niet mocht dragen, gaat zij opnieuw volstrekt voorbij aan de vaststelling dat uit een dergelijke verklaring geen nood aan bescherming kan worden afgeleid. Uit verzoeksters verklaringen kwam overigens duidelijk naar voor waarom haar afgeraden werd dit nummer te dragen. Bovendien toont verzoekster niet aan op welke wijze verder onderzoek dan zou kunnen geleid hebben tot de vaststelling van een concrete en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde.

Verzoekende partijen verwijten de verwerende partij geen onderzoek te hebben verricht daar waar gesteld werd dat zij niet buiten mochten spelen met hun vrienden en niet naar school kunnen. Zoals reeds gesteld dient de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade steeds *in concreto* te worden aangetoond. Het enkele gegeven dat zij niet buiten mochten spelen en niet naar school konden, zonder dat dit enigszins concreet wordt toegelicht, kan niet volstaan om aan te tonen dat zij nood hebben aan internationale bescherming.

Verzoekende partijen stellen dat het de taak was van de verwerende partij om rekening te houden met hun leeftijd en om conform de samenwerkingsplicht hen te helpen in het vastleggen van feitelijke elementen waaruit een reëel risico tot vervolging - doch minstens tot ernstige schade - kan blijken ingeval van terugkeer in plaats van de aangehaalde vrees voor inlijving door de bendes als ongeloofwaardig te bestempelen op grond van het feit dat de vrees door de wettelijke vertegenwoordigster werd aangehaald en niet door de verzoekende partijen zelf.

Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt, zoals hoger reeds vermeld, dat de verwerende partij alles in het werk heeft gesteld om samen met verzoekende partijen alle elementen ter staving van hun verzoek vast stellen. Zij en hun moeder, die voor derde verzoekende partij aan het woord kwam tijdens diens persoonlijk onderhoud gelet op haar leeftijd, werden herhaaldelijk bevroegd naar persoonlijke en concrete elementen, doch zij kwamen telkenmale niet verder dan de verwijzing naar een algemene situatie en de problemen van hun ouders. Overigens wordt het aspect van inlijving van een bende niet enkel ongeloofwaardig geacht omdat verzoekers' moeder hier geen melding van heeft gemaakt bij haar eerste verzoek om internationale bescherming, dat ook namens verzoekende partijen werd ingediend, maar werd tevens vastgesteld dat ook eerste en tweede verzoekende partij hier zelf geen melding van maakten. Bovendien werd in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat verzoekers' moeder geen enkel concreet element aanhaalde dat erop zou wijzen dat verzoekende partijen dergelijke problemen zouden meemaken in geval van terugkeer naar El Salvador, gezien ze enkel verklaarde dat het een wijdverbreid fenomeen is in El Salvador.

Hoewel verzoekende partijen thans in hun verzoekschriften enkel stellen dat het plausibel is aangezien uit algemene informatie blijkt dat bendes mikken op jongeren en een gebrek aan medewerking gevolgen heeft, gaat zij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissingen waarbij terecht werd gesteld dat het niet volstaat om te verwijzen naar een bestaande situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Deze nood moet *in concreto* aangetoond worden en verzoekende partijen blijven wat dat betreft in gebreke.

In dit verband moet worden opgemerkt dat waar verzoekende partijen onder verwijzing van algemene informatie stellen dat *“het vrouwelijk geslacht wordt gevisieerd in El Salvador”* en dat geweld tegen

vrouwen en (jonge) meisjes er wijdverspreid is, merkt de Raad op dat uit de door verzoekende partijen geciteerde en toegevoegde informatie, hoewel hieruit kan blijken dat meisjes en vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat verzoekende partijen louter omwille van hun aanwezigheid in El Salvador en hun profiel als (jonge) meisje(s) zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Hun vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat aldus niet om de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, over het bendegeweld, risico's voor mannen, vrouwen, jongeren, kinderen en jonge meisjes in regio's waar bendes actief zijn, en het ontbreken van overheidsbescherming volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het louter verwijzen naar algemene informatie is daarenboven geenszins van aard afbreuk te doen aan de pertinente conclusie in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Waar verzoekende partijen aangeven dat hun raadvrouw de stelling van de verwerende partij niet kan ondergaan wat betreft de verklaringen van tweede verzoekende partij, de correctie van hun moeder en de tegenstrijdigheden met de neergelegde klacht omdat haar de stukken niet werden overgemaakt, wordt verwezen naar wat hoger desbetreffend werd gesteld.

Waar verzoekende partijen er vervolgens op wijzen dat tweede verzoekende partij slechts tien jaar oud was op het moment dat hij persoonlijk werd gehoord en dat er van hem niet kan verwacht worden dat hij in staat is alles in detail te weten en zich in niets kan vergissen, plaatsten zij de vaststellingen niet in een ander daglicht.

Vooreerst werd vastgesteld dat de brief van hun grootmoeder onvoldoende bewijskrachtig is omdat het slechts haar geschreven versie van de feiten betreft en dan ook niet beschouwd kan worden als zijnde objectief. Ook werd vastgesteld dat de verklaringen van hun grootmoeder niet alleen niet volledig coherent zijn met de verklaringen van tweede verzoekende partij, maar ook met de verklaringen van hun moeder.

Eveneens werd vastgesteld dat ook de klacht die hun grootmoeder zou hebben ingediend bij de politie onvoldoende steun biedt om de geloofwaardigheidsproblemen te herstellen en dit omdat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming het vermogen hebben om een intrinsiek plausibel en geloofwaardig relaas – *in casu* niet het geval - kracht bij te zetten, de klacht qua vorm niet consistent is en wisselt tussen eerste en derde persoon enkelvoud en ook de werkwoordtijden niet correct zijn gebruikt en bovendien de klacht op dezelfde punten strijdig is met de verklaringen van hun moeder en tweede verzoekende partij als de brief van hun grootmoeder. Met het louter verwijzen naar een arrest van de Raad plaatsten verzoekende partijen ook deze concrete en pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht.

Wat de motivering met betrekking tot de overige documenten betreft wordt opnieuw gesteld dat hun raadvrouw gelet op de afwezigheid van documenten niet bij machte was om deze te vergelijken met de uitspraken in de bestreden beslissingen, doch stelt de Raad vast dat deze documenten deel uitmaken van het administratief dossier van tweede verzoekende partij en hierin aanwezig zijn. Derhalve wordt opnieuw verwezen naar wat hoger werd gesteld.

Waar verzoekende partijen de verwerende partij verwijten een beslissing te nemen over deze documenten zonder ze tijdens het persoonlijk onderhoud te bespreken, gaan zij eraan voorbij dat deze documenten die overigens enkel door tweede verzoekende partij werden neergelegd, wel degelijk besproken werden tijdens het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij. Verzoekende partijen doen hiermee overigens geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen met betrekking tot deze documenten.

Verzoekende partijen betogen ook nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij behoren tot een specifieke gevisieerde groep, met name die van de zogenaamde terugkeerders, en benadrukken tevens dat net vrouwen een verhoogd risico lopen op seksuele mishandeling. In het kader van het eerste beschermingsverzoek van verzoekers' ouders oordeelde de Raad bij arrest nr. 248 315 hierover reeds: *“Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.*

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de situatie in El Salvador, laat niet toe te besluiten dat verzoekers concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.”

Op basis van de geactualiseerde landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen *“El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van september 2021, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.). Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat ook in de Nansen nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk

werden geïndiceerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoeker verwijst erkent uitdrukkelijk dat *“in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vast[stelde]tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.”* (p.20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende-gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekende partijen slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen met een bende, niet geloofwaardig noch concreet. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar nu op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bende-gerelateerde problemen in zijn hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende-gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geïndiceerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat verzoekende partijen een periode in het buitenland hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken zouden kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers respectievelijk in 2007, 2010 en 2015 werden geboren in El Salvador en dat hun verblijf in België sinds juli 2019 voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Waar verzoekende partijen betogen dat zij bij terugkeer omwille van hun hoedanigheid als terugkeerder zowel door criminele bendes als politiediensten kunnen worden aangevallen, of gestigmatiseerd of gediscrimineerd omdat zij als misdadiger zouden worden aanzien, blijkt niet dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat zij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235, NTB). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt,

laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen en die van hun ouders met de bende niet geloofwaardig worden geacht.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, herinnerde de Raad er in het kader van hun eerste verzoek bij arrest nr. 246 698 aan dat *“enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).”*

De Raad oordeelde dat voor El Salvador een toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is. Na zorgvuldige lezing van de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie, dringt eenzelfde conclusie zich op.

Er wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Dat de situatie in El Salvador zo zou zijn dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, zoals verzoeker betoogt, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde

ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers' geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekende partijen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.14. De Raad kan de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF